

Lieve vogel

Lieve vogel

een kleine roman

Cilja Zuyderwyk

Zoals altijd
voor Jan

(c) 2019 Cilja Zuyderwyk
Alle rechten voorbehouden
Foto omslag door Eric Isselee
Foto auteur (c) Jan Zwaaneveld
NUR 301
ISBN 9789402197242

“Hold fast to dreams, for if dreams die,
life is a broken-winged bird that cannot fly.”

(Langston Hughes)

Eis neemt met de houten lepel drie scheppen pudding en sluit voorzichtig de koelkast. Hij kijkt om zich heen, grijnst en loopt op zijn tenen terug naar zijn kamer. Ik zie het, zoals ik altijd alles zie wat Eis stiekem 's nachts uitspookt en waarvan ik de volgende dag de schuld krijg.

Wanneer ik zijn bed hoor kraken, de slaapkamerdeur hoor piepen, gooi ik mijn benen buitenboord en sluip heel voorzichtig achter hem aan. Met gebogen rug aap ik zijn slome tred na en volg hem naar plaatsen waar hij niet mag komen: de koelkast, de snoepkast en de geheime plank in de boekenkast.

Eis is een eikel. Hij is niet eens mijn broer, hij is de zoon van Bo.

Teruggekomen in mijn slaapkamer schrijf ik alles op in mijn opschrijfboekje:

Donderdagochtend 23 juli

Zes uur

Eis steelt drie eetlepels pudding

Nora

Ik stap weer in bed en luister naar de merel die zijn liedje fluit. Het al licht. Op de gordijnen heb ik de schaduw van de grote eik getekend. Het mocht van mamma. Even later hoor ik de douche kletteren. Bo doucht zich, hij gaat straks naar zijn werk. Ik ben vies van Bo, iedere morgen vind ik zwarte haren in het doucheputje en uitgespuugde tandpasta in de wasbak. Jakkie. Ik word er misselijk van. Mamma zegt er niets van, want Bo is haar partner.

Dat ik zo van merels houd, komt door mijn echte vader. Als mamma boos op hem was, sliep pappa bij mij in bed. Hij vertelde sprookjes over de nachtegaal van de keizer, over merels en

roodborstjes. Mijn vader houdt van vogels, meer van vogels dan van mensen.

'Toch wel meer van mij?'

'Natuurlijk,' zei hij dan, 'maar jij bent een kind. Een kind weet nog van niets.'

Spannend vond ik dat. Als ik groter werd, zou ik heel veel weten.

Als hij in slaap viel, maakte hij het geluid van een biggetje. Ik ging dan rechtop zitten en keek naar de haren die uit zijn neus piepten. Voorzichtig trok ik de deken van zijn bovenlichaam en bewonderde zijn brede borst. Op zijn schouder had hij een tattoo van een zeearend. Pappa hield van de zee. Van de zee, van vogels en van mij. Ook van mamma, maar niet als ze boos was. In bed kroop ik in mijn hoekje tegen de muur, pakte zijn hand vast en daarna viel ik ook in slaap.

Als mamma boos was, werd er aan het ontbijt niet gesproken. Papa en mamma verborgen zich achter de krant en ik trok gekke bekken naar Jonas, onze hond, die mij smekend aankeek vanuit zijn mand van koeienbont.

'Mag tie een plakje worst, mam?'

Mijn moeder deed de krant even op ooghoogte en ik zag haar donkere krullen op en neer dansen als ze 'ja' knikte. Haar krullen werden aan de voorkant al een beetje grijs.

Met zijn staart tussen de benen kwam Jonas uit zijn mand.

'Zit.'

In één hap slokte Jonas de plak ham naar binnen en sjokte naar zijn waterbak. Pappa stond op, gaf ons een kus en aaide mamma in het voorbijgaan door het haar.

'Tot vanavond.'

Als mamma de krant op tafel legde, zag ik soms tranen in haar ogen. Ik keek snel de andere kant op. Moeders mochten niet huilen, vond ik.

Nu is alles anders. We zitten met zijn drieën aan het ontbijt. Mamma, mispunt Eis en ik. Bo is al naar zijn werk.

'Zeg maar Bo,' had hij gezegd toen hij voor het eerst bleef eten.

'Eigenlijk heet ik Boudewijn, maar intimi mogen Bo zeggen.'

Hij had er heel raar bij gelachen. Op de wc had ik dat moeilijke woord snel gegoogeld. Er stond 'boezemvrienden'. Ik slikte en mijn ogen schoten vuur. Van boosheid vergat ik de wc door te spoelen. 'Noortje,' had mijn moeder poeslief geroepen, 'ik geloof dat je iets bent vergeten.'

Toen ik daarna de kamer binnen kwam, grijnsde die Bo.

'Ach, kind,' zei hij, 'we vergeten allemaal wel eens wat.'

Toen haatte ik hem meteen.

Hij ziet er ook stom uit, met zijn blauwe bril.

'Dit is geen gewone bril, hoor meisje. Het is een designmontuur, dat kost wel een paar centjes.'

Hij draagt soms een spijkerbroek met gaten, terwijl hij al hartstikke oud is. Hij heeft al rimpels van hier tot Tokio in zijn gezicht. Pappa was veel knapper, veel leuker en veel liever. In het begin ging hij nog niet dicht bij mamma zitten. Later schoof hij heel stiekem steeds dichterbij. Hij dacht zeker dat ik het niet zag. Op een avond, toen we naar *The Voice Kids* keken, sloeg hij zijn arm om haar heen en kroop mamma tegen hem aan. Toen haatte ik mamma ook.

Mispunt Eis smakt. Na iedere hap neemt hij een slok thee en zie ik zijn wangen op en neer bewegen. Als zijn wangen dunner worden, opent hij zijn mond en zie ik de laatste stukjes brood op zijn tong liggen. Hij zit tegenover mij aan tafel. Soms kijkt hij me lodderig aan, dan kijk ik terug.

'Hé,' zegt mamma als ze in de koelkast kijkt, 'gisteren zat er toch nog meer vla in die schaal. Af en toe lijkt het wel of het hier spookt.'

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en kijk naar Eis. Hij kijkt mamma aan en haalt zijn schouders op.

'Wie weet,' zegt hij en strooit een lawine aan hagelslag op zijn boterham.

Als hij klaar is met eten, schuift hij zijn stoel naar achteren en verdwijnt naar boven om zijn tas in te pakken en naar school te gaan. Hij zit in de brugklas.

'Piep, piep,' zeg ik weleens zachtjes als ik hem passeer.

Bo is trots op Eis.

'Hij had een prachtige Cito-uitslag. Tjonge jonge, wat heeft die jongen een goed stel hersens. Misschien mag hij naar het gymnasium.'

Bo had mij aangekeken en ik had geen spier vertrokken. Mamma wel, ze glimlachte en had haar hand op die van Bo gelegd en er zachtjes over gewreven.

Ik heb pappa voor het laatst gezien op mijn verjaardag toen ik acht jaar werd. Het was een warme dag midden in de zomer.

'Net zo warm als op de dag dat je bent geboren,' zei mamma.

Als ze over mijn geboorte sprak, begon ze vaak te puffen en streek ze met haar hand over haar voorhoofd. Er was die dag een taart van blauw marsepein met een kikker er bovenop en rond de kikker stonden acht kaarsjes die ik in één keer uit moest blazen. Dan mocht ik een wens doen. Ik wenste dat ik Lukas nog eens zag. We aten aan de tuintafel en ik zat bij pappa op schoot. Mamma lachte ook weer, want na de dood van Lukas kon ze niet meer lachen. Haar mondhoeken waren bevroren, had ze me verteld. Maar die dag, precies op mijn verjaardag, lukte het weer een beetje. Ik miste Lukas ook, hij was nu bijna twee jaar dood. Ik miste ook Mini, ons poesje. We speelden altijd met zijn drieën.

'Als we Mini niet hadden gehad, had Lukas nog geleefd,' zei mamma.

'Als, als, als,' zei pappa dan en verdween naar boven.

'Jij wilde een poes,' riep mamma hem dan na.

'Hou daar toch eens mee op,' riep pappa van bovenaan de vide.

Ik had Mini ook gewild, ik mocht helpen uitzoeken. Mini was het grappigste katje uit het nest. Op zijn neus had hij een witte vlek en verder was hij helemaal zwart.

De dag van het ongeluk stond het tuinhek wijd open. Poes Mini zag dat en schoot de straat op. Lukas holde haar achterna om haar te pakken. Toen was er gegil, die klap en daarna bleef alles heel stil. Pappa zat buiten aan de tuintafel. Hij rende naar de weg en kwam even later de tuin in met Lukas in zijn armen. Hij hing helemaal slap en had bloed aan zijn hoofd. Mamma belde 112 en schreeuwde om hulp. De ambulance kwam met gillende sirene aangereden.